

Alina Pienkowska

12 stycznia - rocznica urodzin Aliny Pienkowskiej

Alina Pienkowska, 1981.

Fot. Jacek Awakumowski: ECS

12 stycznia 1952 r., w Gdańsku, urodziła się Alina Pienkowska, przyszła pielęgniarka.

Oprócz całościowo pięknej biografii działaczki antykomunistycznej, społecznej, obywatelskiej, prowolnościowej i prodemokratycznej, była jedną z trzech kobiet, dzięki którym strajk w Stoczni Gdańskiej w sierpniu 1980 r. stał się załącznikiem tamtej Wielkiej Solidarności.

Nie dowiedziecie się tego ani w szkołach, ani z Wikipedii. Ja sama poznałam tę historię dopiero w 2014 roku dzięki filmowi dokumentalnemu „Solidarność według kobiet” Marty Dzido i Piotra Śliwowskiego. Film opowiada proces wymazywania kobiet z historii działalności antykomunistycznej, zwłaszcza Solidarności.

A było to tak.

Po paru (trzech bodajże) dniach strajku, który rozpoczął się w czwartek 14 sierpnia 1980 r. strony dogadały się, no bo zaraz była niedziela. Lech Wałęsa wszedł na podwyższenie przeznaczone dla jego przemów i ogłosił zgromadzonym tłumom zawarcie porozumienia i koniec strajku. Obok niego, na tym samym podwyższeniu, stała Ewa Ossowska. Nie mogąc uwierzyć w to co słyszy wrzasnęła do skonsternowanych ludzi „Zdrada!” i rzuciła się zamykać już uchylaną, najbliższą z bram stoczni. Alina Pienkowska i Anna Walentynowicz również pognały zamykać bramy. I to dopiero wtedy zaczęła się Wielka Historia sierpnia 1980. To dopiero wtedy do listy postulatów, za sprawą Aliny i Anny, zostały dołączone te społeczne, polityczne, wolnościowe i tak powstało ich w sumie 21. „Była współredaktorką listy 21 postulatów MKS i autorką postulatu numer 16, dotyczącego poprawy funkcjonowania i dostępności opieki zdrowotnej dla Polaków”.

Alina Pienkowska zaczęła współpracować z Wolnymi Związkami Zawodowym Wybrzeża w wieku 26 lat (1978). Od początku była przez władze PRL inwigilowana, prześladowana, szykanowana i represjonowana – służby PRL prowadziły operację pod kryptonimem „Pielęgniarka”. W sierpniu 1980 roku była członkinią Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego. To ona wynegocjowała zwolnienie z aresztu osób wspomagających akcję protestacyjną. Była sygnatariuszką Porozumień Sierpniowych.

Przez cały okres do dnia wprowadzenia stanu wojennego w grudniu 1981, tworzyła struktury związkowe, organizowała akcje, rozwiązywała problemy. Za Wikipedią: „W trakcie strajku okupacyjnego w Sali Herbowej Urzędu Wojewódzkiego w Gdańsku została przewodniczącą komitetu strajkowego służby zdrowia. Protest, który rozpoczął się 7 listopada 1980 po zerwaniu rozmów między przedstawicielami solidarnościowej służby zdrowia a stroną rządową w sprawie podniesienia płac, trwał 10 dni. Zakończył się podpisaniem porozumienia gwarantującego środowisku służby zdrowia „możliwość dalszych negocjacji postulatów oraz znaczącą kwotową podwyżkę płac”. Piotr Mierzewski, bliski współpracownik Aliny Pienkowskiej, jej postawę z tamtych wydarzeń wspominał następująco: *Stała się postrachem partyjnej i solidarnościowej nomenklatury. [...] Ufała tylko osobom, które brały udział w strajku w Sali Herbowej w Urzędzie Wojewódzkim. To była „kadrówka” służby zdrowia [...]*”.

Protestowała nie tylko antykomunistycznie, także przeciw metodom zarządzania przez Lecha Wałęsę NSZZ Solidarność. W stanie wojennym natychmiast została internowana. Po wypuszczeniu na wolność w lipcu 1982 r. kontynuowała swoją pracę opozycyjną. Od 1985 ponownie została objęta obserwacją operacyjną przez służby represyjne PRL.

Nie uczestniczyła w obradach Okrągłego Stołu, bo... ? Bo „skład delegacji [solidarnościowej] był ustalany przez kolegów z Warszawy. Uważam, że to nie w porządku wobec ludzi, którzy przez cały stan wojenny pracowali na rzecz zmian” – skwitowała.

W pierwszych całkowicie wolnych wyborach w 1991 r. uzyskała mandat senatora RP. W kolejnych wyborach nie starała się o reelekcję. Wróciła do pracy pielęgniarki i polityki lokalnej. Zmarła 17

października 2002 r.

Ewa Borguńska